

Табір – наша велика родина!

[Підготувала М. Абрамчук, вихователь 1 загону ДОТ «Спортивний»]

#16 от 16.09.2013

Постійна турбота ректорату і профкому про здоров'я співробітників і їх дітей – добра традиція нашого університету. Щорічно у червні – липні гостинно розчиняють двері дитячі табори «Спортивний» (спортивно-оздоровча база «Студентська») поблизу Алушти та «Політехнік» у Фігуровці. Цього року тут відпочивали 193 дітнини: 120 на побережжі Чорного моря і 73 на мальовничому березі Сіверського Дінця. Загальна ж кількість коштів, залучених для оздоровлення дітей, складає 1 млн. 202 тис. 300 грн., із них 120,6 тисяч – дотація фонду соціального страхування, з профспілкового бюджету – 218,5 тисяч, від батьків надходить 298,8 тисяч, а 564,4 тисяч гривень виділяє НТУ «ХПИ».

Батьки та діти висловлюють щире подяку голові профкому Анатолію Йосиповичу Фоміну, адміністрації університету на чолі з ректором професором Леонідом Леонідовичем Товажнянським та керівництву таборів./

«Табір – це місце, де немає ані хвилинки для нудьги. Зранку ми набираємося сил під час зарядки, потім усі разом біжимо східцями у їдальню на смачнющий сніданок! Що є сили бажаємо «Всім, всім смачного!» і дякуємо кухарям. А потім починається найцікавіше – похід на море, а якщо море не радує нас теплою водичкою, ми також не сумуємо, адже попереду спортивні ігри: бадмінтон, волейбол, «у квача». Час обіду – це, мабуть, найскладніший час, ми стомлені і зморені спекою плентаємося сходами, але все одно – настрої пречудовий! Тиха година у нас не зовсім тиха, адже і репетиції бувають у цей час, і «мозковий штурм». Після недовгого відпочинку – підобідок і гуртки. А вже після вечері ми швиденько біжимо в корпус, щоб причепуритися до дискотеки! Я дуже люблю наш табір!» (Мар'я Горелова, 2 загін, «Спортивний»).

Величезну роботу ще у Харкові проводять і вихователі, адже згідно з загальним планом заходів, необхідно скласти план роботи загону, продумати емблему, підготуватися до свят. Особливо важливим моментом, як завжди, є пошук костюмів, яким займається не лише організатор, а й усі співробітники табору, тому кожна зміна не схожа на іншу, а спогади та

позитивні емоції заряджають усіх на цілий рік.

«Про табір у мене лише найтепліші спогади, тут розвиваються найкращі якості людини: доброта, взаємопідтримка, цікавість. Тут ми вчимося дружити і допомагати один одному», – згадує Віка Павленко (2 загін, «Спортивний», 2012 р.).

Так, саме найтепліші спогади спонукають теперішніх студентів і співробітників університету знову і знову приїздити до табору. Колись дітьми тут відпочивали Олена Ігорівна Бондаренко, Ірина Валеріївна Біленкова, а тепер це вихователі ДОТ «Спортивний» першого і третього загонів.

«У таборі кожен має змогу показати себе з найкращого боку: хтось співає, хтось танцює чи малює гарно. Усім знайдеться справа до душі. А допомагає з вибором весь педагогічний склад табору: від директора до покоївок, які теж проводять заняття в гуртках. З вихователями ми проводимо найбільше часу, з ними дуже цікаво: можна і поговорити, і чаю випити, і трішки посумувати за домом. А якщо виникають якісь складнощі – тобі завжди придуть на допомогу», – розповідає Даша Максимова (1 загін, «Спортивний»).

Кожного року, виїжджаючи до Криму, сподіваємося, що погода не розчарує, так було цього року – на нас чекали яскраве сонечко і тепле лагідне море.

«Нам пощастило, адже ми багато купалися, загоряли, грали в футбол та піонербол. Насичена розважальна програма не давала нудьгувати, ми постійно щось вигадували, писали, проводили репетиції, чи знімали кіно. Такий щільний графік та робота усім колективом дуже здружили наш загін. Особливо сподобалися танці, адже кожен із них – окрема історія, чаруюча, іноді страшна, але дуже цікава. А ще у нас були класні вихователі, які допомагали нам в усьому», – згадує Микита Шматко (1 загін).

За роки роботи в таборі я мала унікальну нагоду слідкувати за дорослішанням дітей, які стали майже рідними, а взагалі, приїжджаючи сюди, відчуваєшся, як вдома.

«Табір – ніби одна величезна родина. І звичайно, у цій сім'ї є свої бешкетники, веселуни, непосиди. Буває, ми над кимось трохи жартуємо, разом потрапляємо у кумедні ситуації. Заваримо кашу, як то кажуть, а розхльобувати кому? Усім! Тільки разом. І відповідаємо, в першу чергу, перед вихователями за непослух. А вже потім – усі разом – перед керівництвом табору. Ми, звичайно ж, намагаємося і їм дати змогу хоч трохи відпочити. А взагалі, я не уявляю, як проводитиму літо і що робитиму, якщо табір, не дай Боже, закриють, або коли я виросту і вже не зможу поїхати?.. Буду приїздити як вихователь!» (Валерія Волікова, 1 загін, «Політехнік»).